

Повітря тоншає прозорішим стає...

Анатолій Клименко

Повітря тоншає прозорішим стає,
І небо до землі вже підступає.
А в серці щось немовби завмирає,
І бог у душу щось тобі дає.

Так, ніби в вирій вже пішла за літом,
Якась то частка спраглої душі.
Так, ніби літо промайнуло світом,
Й забилось глибоко в посохлі комиші.

Так ніби грози вже втомилися гриміти,
А осінь справно задніх не пасе.
Осінній лист все мріяв полетіти,
І вітер вже кудись його несе.

А він, сердешний, вбраний так багато,
В багряний пурпур чи у золоте,
Спішить на бал останній у те свято,
З якого не повернеться уже.

14.11.2023